

ti Tavasz

Fenyő Miklós is szerepel a róla szóló, Made in Hungaria című darabban, mely Komáromban látható

„Ez egy régi mánia”

Szombaton, 11 órakor a című színpadi játékszerdahelyi Városi Központ és a Cseibéry Ármin Alapítvány Fókusz Gyermek- és Ifjúsági Központja mutatja be, Jaránszky Péter rendezésében. A című magyar nyelvű Komáromi Munkaügyi Tanítási Nyelvi Fogácskedvelők Csoportja mutatkozik Laboda Róberttel. A csillagszemű népművészt a Tornaliget Ferenc Magyar Tánc Alapiskola Kincsnégyházi Csoportja jeleszár Pirokska és Anna rendezésében.

Egy sikerdarabban nagyot bukni nem lehet – gondolhatná a laikus néző. A Made in Hungaria 318-szor ment a budapesti József Attila Színházban. Azt az előadást ugyanaz a Méhes László rendezte, aki a komáromi, illetve aki már több helyen színpadra vitte a darabot. Szerepel benne Fenyő Miklós, a rock and roll magyar pápája. Tuti siker.

JUHÁSZ KATALIN

Ez a vállalkozás mégis magában hordozta a bukás veszélyét. A Fenyő Miklós életének egy szakaszát feldolgozó mű először került színpadra „a határon túl”. Vajon mit jelent számunkra ez a sztori? Tudjuk-e, milyen volt Angyalföld a hatvanas évek közepén? Emlékszünk-e még a Ki Mit Tud-ra és felfogjuk-e, mekkora dolog volt szerepelni abban a műsorban?

Méhes László szerint a fiatalokat 1965-ben is ugyanúgy foglalkoztatta a szerelem, a barátság, az áru, mint 2013-ban, vagyis nem kell történelmi tudás ahhoz, hogy a néző élvezze az előadást. És itt jön a lényeg: ez a zenés darab csak akkor élvezhető, ha a színpadon minden metronómpontossággal „klappol”, ha a szereplők száz százalékra teljesítik a feladatot, ráadásul úgy, hogy közben kellemesen lazák is. Azt a hatást kell kelteniük, hogy ők csak buliznak, bolondoznak a színpadon.

Mivel bonyolult jellemekről itt nincs szó, a prózai jelenetek élet tompítja a zene, főleg ének és tánc tudás szükségeltetik a sikerhez. Egy szavunk se lehet: a lendületes, pörgős jelenetek szépen, flottul követik egymást, egy perc lazulás sincs, villámgyorsan változik a színpadkép, gyakran harminckett ember mozog a térben – már az is nagy szó, hogy nem ütköznek össze. A tánckarátlagon felül teljesít, a színészek jól énekelnek és jól mozognak, a darab gerincét adó Hungaria-számokat pedig mindenki ismeri, azokat nem kell külön méltatni. Fenyő Miklós

[Kiss Gibbó Gábor felvétele]

pedig, aki a főszereplő képzeletében Jerry Lee Lewisként jelenik meg, egyáltalán nem „ciki”. Úgy jön be, mint egy isten, a főhős müzsa, és úgy is viselkedik: szinte a föld felett jár. Megjelenését moraj kíséri, a nézők visszafojtják lélegzetüket, amikor színpadra lép. Pontosan ez egy élő legenda dolga.

A Komáromi Jókai Színházban színvonalas produkció született. Nincs kedvem most azt firtatni, milyen áron, illetve mi nek az árán. „Ertelmiségi fanyalgás” helyett próbáltam a közönség szemével nézni a végeredményt. És amit láttam, az maradéktalanul meggyőző. A Made in Hungaria maga műfajában (színvonalas szórakoztatás) rendkívül erős előadás, bármelyik budapesti színházban megállná a helyét.

Tudom, hogy erre most jó páran felszisszennek, mert a táncosokat is beszámítva a szereplők több mint fele magyarországi illetőségű. Eldöntöttem azonban, hogy ez a tény most nem fog érdekelni.

Fenyő Miklós annak idején a Hotel Mentholból készült zenés darabba házalt, ám egy színház igazgatói zsigalmasabbnak találta Fenyő életét, mint az említett darabot. Kerestek egy író, aki színpadra alkalmazta az USA-ba disszidáló, majd Angyalföldre visszatelepülő család kálváriáját, és benne a rock and roll élet-

érzést, amely egy lelkes, fiatal srácnak köszönhetően ver gyökeret Budapesten. Tasnádi István remek történetet tritnyentett, méghozzá úgy, hogy az egészet Fenyő Miklós dalaira fűzte fel. A slágerek kontextusba helyezve még erősebbek lettek, a néző rácsodálkozhat a remek dalszövegekre, amelyek plusz tartalmat visznek az előadásba, tovább lendítve a cselekményt, megteremtve a flinget. Egy olyan korszak hangulatát, amely – tudjuk – nem is létezett.

A hatvanas évek közepén ugyanis már a beatzene volt a menő, nem a Buddy Holly- és Jerry Lee Lewis-féle rock and roll. Térségünk (az ismert politikai okokból) kimaradt abból a korszakból, hozzánk már csak a Beatles és az utánuk jövők törhettek be. Budapesten sosem voltak jampik, csak a Hungaria együttes képzeletében. Am azt is tudjuk, hogy amiben nagyon hiszünk, az valóra válik (Angyalföldi pálmák).

Ez a darab az épülő szocializmus szürke, rideg, abszurd valóságát vegyíti a féktelen képzelet által teremtett álomvilággal. Nem csak Jerry Lee Lewis felbukkanására gondolok, hanem az egész millióra. A Fenyő család fura „visszadisszidálása”, az apa (Mokos Attila) tépelődése, félelmei és megaláztatása, az egyszerre vicces és vérfigyasztó pártfunkcionárius

(Fabó Tibor) ügyködése, fontoskodása, a fiát féltő édesanya (Holocsy Krisztina) és a politikával kezdetben nem törődő, csak zenélni akaró srác (Puskás Peti) eszmélése akár egy dráma alapjául is szolgálhatott volna. De Tasnádi (is) elsősorban szórakoztatni akart, a jellembrázolással nem sokat vesződött. Az, hogy mégis szorult egy kis dráma a történetbe, mára színészek érdeme. Komáromban akadnak szívszorító pillanatok, köszönhetően a Holocsy-Mokos párosnak, illetve Fabó Tibornak Majorfalvi Bálint a rivális zenekar vezetőjeként szintén emlékezetes alakítást nyújt. Tóth Károly és Szabó Viktor is szépen hozza a karaktert; Tar Renáta belesimul a budapesti vendégkoszorúba. Skronka Tibor kissé túlpörgeti a rendőrfi gurát, Olasz István pedig ügyesen csetlik-botlik abban a kéthárom percben, amíg színen van. A pestiek közül Szerémy Dániel (Kis Nyíró) és Bardon Ivett (Vera) alakítását emelném ki, a Madách Musical Tánc- és Zeneművészeti Iskola növendékei pedig valamennyien megérdemelnék, hogy nevük szerepeljen itt.

A Made in Hungaria olyan, mint egy rózsaszín zakó, amellyel a szocialista diktatúra okozta kék foltokat fedjük el a hátunkon. Egyszerre szórakoztató és elgondolkodtató.

[Képtárca]